

Právo na spravedlivé soudní řízení

Každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 8 Tdo 282/2020-751, ze dne 24.3.2020)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného M. Z., nar. XY, trvale bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 7 To 157/2019, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karviné – pobočky v Havířově pod sp. zn. 104 T 110/2018, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného M. Z. odmítá.

Z odůvodnění :

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné – pobočky v Havířově ze dne 22. 7. 2019, sp. zn. 104 T 110/2018, byl obviněný M. Z. uznán vinným přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se podle popsanych skutkových zjištění dopustil tím, že dne 17. 8. 2017 kolem 20:48 hodin z místa svého trvalého bydliště na ulici XY v Havířově-Podlesí, v době mimo výkon služby, v reakci na předchozí neshody s V. K., nar. XY, se zcela neoprávněně a v záměru zkomplikovat mu jeho soukromé podnikání, a navíc jej majetkově či jinak poškodit, vzdáleně přihlásil pomocí blíže nezjištěného zařízení připojeného do internetové sítě z IP adresy č. XY, již měl přidělenou od společnosti PODA, a. s., do e-mailové schránky XY, fakticky patřící pouze V. K., o které věděl, že ji jmenovaný trvale užívá jak pro své osobní účely, tak jako fyzická osoba podnikající v oblasti oprav a údržby motorových vozidel, přičemž k získání tohoto přístupu zneužil správné a platné přihlašovací údaje, jež znal z důvodu, že v roce 2006 V. K. předmětný uživatelský účet na jeho žádost pomohl založit, kdy po úspěšném vstupu do této e-mailové schránky bez vědomí a souhlasu V. K. cíleně změnil původní platné heslo i záchranné telefonní číslo, a nově navíc nastavil záchranný e-

mail tak, aby ji jmenovanému trvale znepřístupnil, přičemž poté, co V. K. tímto zásahem ode dne 17. 8. 2017 reálně znemožnil přístup do e-mailové schránky XY, začal ji sám bez oprávnění a legitimního důvodu užívat, a v následujícím časovém období od 18. 8. 2017 nejméně do 5. 5. 2018 do této napadené e-mailové schránky opakovaně přistupoval a disponoval s daty zde uloženými, čímž takto V. K. až do současnosti znemožnil prostřednictvím této e-mailové schránky zaběhlým způsobem komunikovat, a to jak v rovině osobní, tak i podnikatelských aktivit, a zabránil mu tím ve volném nakládání se zde obsaženými soukromými i firemními daty, v důsledku čehož musel V. K. obratem přijmout opatření k odvrácení či omezení případných negativních dopadů na jeho podnikání, která spočívala ve vynuceném založení nové e-mailové schránky, přičemž ke dni 29. 9. 2017 obviněný zneužil své kontroly nad předmětnou e-mailovou schránkou a prostřednictvím e-mailu XY odkázal potencionálního zákazníka komunikujícího z e-mailové adresy XY zajímajícího se o služby poskytované autoservisy na Havířovsku na konkurenci V. K.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 230 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

3. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací usnesením ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 7 To 157/2019, odvolání obviněného podané proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

II. Z obsahu dovolání obviněného

4. Proti uvedenému usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. dovolání, neboť u přečinu podle § 230 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se vyžaduje úmyslné zavinění k tomu, že pachatel získává přístup k cizímu počítačovému systému nebo k nosiči informací a data zde uložená neoprávněně potlačuje, což v jeho případě není dáno, protože e-mailovou schránku XY zakládal on, šlo o jeho rozhodnutí a jeho nápad, a také proto po celou dobu pokládal za vlastníka této e-mailové schránky sebe. Pokud název e-mailové schránky obsahuje jméno a příjmení V. K., je to proto, že pro něj tuto datovou schránku založil v době, kdy ho jako partnera své matky považoval za nevlastního otce a na této e-mailové adrese jej chtěl učit práci s počítačem a internetem. Znal veškeré údaje potřebné pro založení schránky, telefon V. K. byl pro něj tehdy dostupný možná více než jeho vlastní mobilní telefon. Podle znaleckého posudku znalce z oboru kybernetika Ing. Jaroslava Martínka označení jména a příjmení v rámci e-mailové schránky nijak nesouvisí s tím, kdo jí je oprávněn užívat, nebo je jejím vlastníkem. V té době obviněný leckdy svůj vlastní mobilní telefon do autoservisu ani nevozil, protože měl k telefonu poškozeného přístup a mohl jej používat, stejně jako předmětnou e-mailovou schránku, k níž měl přístup i bez přítomnosti poškozeného V. K.

5. Obviněný se neztotožnil s odvolacím soudem, že měl e-mailovou adresu před konfliktem s poškozeným používat společně s ním, případně s jeho vědomím. Tento závěr podle obviněného vyvrací svědek L. S., jehož výpověď soudy nesprávně interpretovaly. Podle obviněného nebylo prokázáno, že vlastnictví schránky přešlo na V. K., jestliže ji poškozený používal, poškozenému to nevadilo, protože ho bral za člena rodiny, avšak když se spolu později nepohodli, obviněnému sdělil v rámci výměny názorů u garáže, že si má e-mailovou schránku ponechat, že o ni zájem nemá. I když to bylo v hádce (užil výraz e-mailovou adresu si „strčit někam“), utvrdilo ho to v přesvědčení, že se jedná o jeho (obviněného) e-mailovou schránku. Uvedené prohlášení poškozeného musí mít zásadní vliv na posuzování subjektivní stránky obviněného, jehož přesvědčení o vlastnictví k ní tímto expresivním prohlášením bylo dovršeno. Zmíněnému vyjádření V. K. byl navíc přítomen svědek L. B., jehož věrohodnost je odvolacím soudem nedůvodně zpochybňována.

6. Podle obviněného soudy nesprávně výpovědi vyslechnutých svědků posuzovaly a ve vztahu k

subjektivní stránce z nich dovodily vadné závěry, aniž braly do úvahy, že důvodně a skutečně jednal v přesvědčení, že předmětná e-mailová schránka je jeho vlastnictvím a nepatří poškozenému. Jeho jednání proto bylo nesprávně vyhodnoceno jako úmyslný trestný čin, a tudíž i jeho argumentace je podřaditelná pod zmíněný dovolací důvod. Poznamenal též, že výpověď poškozeného nelze na jedné straně posuzovat tak, že relativizuje úlohu obviněného v rámci fungování autoservisu (tedy jinak řečeno nemluví pravdu) a na straně druhé z ní zcela nekriticky vycházet.

7. Vadným hodnocením důkazů a nedostatečným posouzením všech okolností vztahujících se k zavinění, bylo porušeno právo na spravedlivý proces (viz např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS st. 38/14, publikované pod číslem 40/2014 Sb.), které obviněný spatřoval i v tom, že nalézací soud u hlavního líčení dne 29. 5. 2019 poté, co dokazování ukončil, mu nedal prostor k poslednímu slovu, a hlavní líčení odročil jen za účelem vyhlášení rozsudku až na 22. 7. 2019, což svědčí o porušení § 128 odst. 3 tr. ř., podle něhož je možno hlavní líčení odročit nejdéle na tři dny. Odklad dvou měsíců nebyl vysvětlen, což je zásadní vada i u pořádkové lhůty, neboť se v takovém případě vytrácí bezprostřednost či efekt závěrečné řeči obviněného nebo jeho posledního slova.

8. Přestože je obviněný primárně přesvědčen, že se žádného trestného činu nedopustil a řízení je zatíženo uvedenými procesními nedostatky, jen na okraj zmínil nesprávnost trestního postihu, když odvolací soud zcela nevhodně argumentoval, že jako policista měl o to více dodržovat zákony. Jde o nepatřičné konstatování obzvláště proto, že během celého dosavadního života zákony dodržoval, a skutek nemá nic společného s jeho služebním poměrem. Svědci uváděli, že šlo o malicherný spor, a byli překvapeni, že se jím zabývají orgány činné v trestním řízení. Ani sám poškozený V. K. v řízení žádnou škodu nepožadoval. Nešlo o hackerský útok nebo počítačovou sabotáž, ale o změnu e-mailové adresy, jíž považoval za své vlastnictví, a proto se nedomníval, že zasahuje do počítačového systému třetí osoby. Je proto přesvědčen, že šlo o rodinný či osobní spor, který by neměl být řešen prostředky trestního práva.

9. Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 7 To 157/2019, zrušil a přikázal mu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III. Z vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

10. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) označil pasáže dovolání, v nichž obviněný činí své vlastní závěry, za polemiku s jejich hodnocením a správností zjištěného skutkového stavu. V této části shledal dovolání mimo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to i ohledně tvrzení o nenaplnění subjektivní stránky trestného činu, pro které obviněný vychází z odlišných skutkových závěrů, než ke kterým dospěl nalézací soud. Potvrdil věcnou správnost právního závěru o zavinění v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obviněný věděl, že předmětnou e-mailovou schránku v zásadě výhradně (pod k tomu zvolenými přihlašovacími údaji) užívá poškozený, a zcela záměrně do ní neoprávněně zasáhl, aby mu jako oprávněnému a dlouhodobému uživateli způsobil újmu v podobě komplikací mimo jiné s obchodními partnery a zákazníky.

11. Za neopodstatněný považoval požadavek na beztrestnost z hlediska nízké společenské škodlivosti, jíž se odvolací soud věnoval s ohledem na intenzitu zásahu jednání obviněného do práv a zájmů chráněných trestním zákoníkem, a v bodech 18. až 20. vysvětlil v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, že došlo k natolik závažnému zásahu do právem chráněného zájmu, že na obviněného bylo třeba působit trestněprávními normami. Zmínil, že jde o škodlivost činu, jaká je u přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku

předpokládaná a též obvyklá. Skutečnost, že obviněný byl až dosud netrestán, je vcelku běžnou polehčující okolností, zaměstnání obviněného bezpečnostním sborů mělo být morálním kreditem pro obecné dodržování právních norem [srov. např. § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. [361/2003](#) Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, či vyhlášku č. [487/2004](#) Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru]. V době činu nebylo možno označit vztah obviněného k poškozenému za rodinný, když navíc ani skutečnost, že je trestná činnost páchána mezi osobami blízkými či osobami v příbuzenském vztahu, škodlivost takového jednání obecně nesnižuje, často tomu bývá právě naopak.

12. Mimo dovolací důvody podle státního zástupce obviněný poukazoval na zpozdilost vyhlášení rozsudku či neudělení závěrečného slova, což jsou výhrady nekorespondující s žádnými důvody zákonem vymezenými. Protože v přezkoumávaných rozhodnutích neshledal obviněným vytýkané vady, navrhl dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

13. Přestože vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství bylo zasláno obhájci obviněného, Nejvyšší soud jeho reakci do konání neveřejného zasedání neobdržel.

IV. Přípustnost a další formální podmínky dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Protože jen na pokladě dovolání relevantně opřené o některý ze zákonných dovolacích důvodů mohou být napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející podrobena věcnému přezkoumání, zkoumal, zda dovolání obviněného obsahuje takové skutečnosti, které naplňují jím označené dovolací důvody.

15. Podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. lze dovolání podat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Podle obsahu podaného dovolání a též vzhledem k tomu, že odvolací soud napadený rozsudek ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal, je zřejmé, že obviněný použil uvedený dovolací důvod v jeho druhé alternativě, neboť současně v dovolání uvedl i důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

16. O dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné dovolání opřít, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Tento dovolací důvod slouží zásadně k nápravě právních vad, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotněprávního posouzení (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03).

17. Důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění [srov. srovnávací materiál Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. [36/2004](#) Sb. rozh. tr. či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. 3 Tdo 68/2002 (uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2002, sv. 16 pod č. T 396)].

18. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do hodnocení důkazů přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94). V takovém případě je

povinností Nejvyššího soudu i přes uvedené zákonné vymezení dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. řádně zvážit a rozhodnout, zda dovolatelem uváděný důvod je či není dovolacím důvodem [srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, uveřejněné pod č. [40/2014](#) Sb.]. Jen v takovém případě by mohlo dojít k průlomům do uvedených kritérií vymezujících dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. [srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04, a nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 553/05], což může být za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku, kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů atp. (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, dále ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 376/03).

V. K námitkám obviněného

a) námitky procesní povahy

19. Obviněný v dovolání výhrady soustředil proti nedostatkům v procesním postupu soudů a proti vadnosti provedení dokazování, jestliže tvrdil, že soudy pro své závěry o jeho vině vycházely z výpovědi poškozeného zejména ohledně závěru, pro koho e-mailovou schránku zakládal, z čehož vyvozoval vady v posouzení svého zavinění, protože tvrdil, že soudy ohledně této skutečnosti nesprávně uvěřily poškozenému, že byl vlastníkem e-mailové schránky. Takto vznesené výhrady však nejsou námitkami proti vadnosti použité právní kvalifikace, ale směřují proti postupům při vedení hlavního líčení a procesu dokazování, což s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nekoresponduje. Nejvyšší soud však vzhledem k tomu, že obviněný zdůrazňoval porušení spravedlivého procesu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006), a aby dostal svým povinnostem ve smyslu stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, uveřejněné pod č. [40/2014](#) Sb., zkoumal, zda v procesním postupu soudů nedošlo k extrémním procesním nedostatkům, případně enormnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními.

20. K nedostatku zachování práva na poslední slovo obviněný v dovolání jen stručně uvedl, že „udělení prostoru k poslednímu slovu z protokolu o hlavním líčení nevyplývá“. Není tedy zřejmé, zda vytýká, že mu poslední slovo uděleno nebylo, anebo že v písemném protokolu o hlavním líčení ze dne 29. 5. 2019 není zaneseno (srov. „nevyplývá“). Nejvyšší soud může jen konstatovat, že v protokolu o hlavním líčení se podává, že státnímu zástupci, obhájci i obviněnému bylo v závěru hlavního líčení uděleno slovo k závěrečným řečem (viz č. l. 675, 676), což připouští i sám obviněný. Je tedy zřejmé, že soud splnil povinnosti vyplývající z ustanovení § 216 odst. 1 tr. ř. Přisvědčit je třeba obviněnému, že z protokolu ani audiozáznamu o hlavním líčení nelyne, že by ho soud vyzval k poslednímu slovu podle § 217 tr. ř. K tomu je vhodné uvést, že i když právo na poslední slovo vyplývá z práva podle článku 38 Listiny základních práv a svobod a je jeho účelem umožnit obviněnému uplatnění vlastní obhajoby v těch směrech, které považuje za důležité, a naposled tak ovlivnit ve svůj prospěch úvahy soudu bezprostředně před jeho rozhodováním, jeho nedodržením nedošlo k extrémnímu porušení práv obviněného svá práva dostatečně před soudem uplatnit. U práva na poslední slovo jde o právo obviněného, a proto je ponecháno na jeho vůli, zda se chce ve smyslu tohoto svého práva vyjádřit a využít ho. Přestože soud má povinnost jej k tomuto vyzvat, v případě že tak neučiní, uvedené právo nerespektuje, ale neznamená to, že tím je zpochybněn výsledek celého trestního řízení a že tím rozsudek, který z něj vzešel, nemůže obstát. V takovém případě je vždy nutné posuzovat, jak porušení tohoto práva ovlivnilo výsledek trestního řízení a jaký faktický dopad to má pro rozhodnutí o vině a trestu obviněného.

21. V přezkoumávané věci obviněný soud v závěrečném slovu (§ 216 odst. 1 tr. ř.) uvedl vše, co považoval za významné, a pokud mu soud právo na poslední slovo upřel tím, že jej k němu nevyzval,

obviněný i jeho obhájce se s takovým postupem soudu spokojili, uvedený nedostatek nenamítali a respektovali, že ihned po tomto závěrečném slově obviněného navazovalo rozhodnutí soudu o odročení jednání za účelem vyhlášení rozsudku s uvedením konkrétního data (č. l. 676). Je tak zřejmé, že obviněný uvedenou vadu, byť k ní formálně došlo, respektoval, a že vše, co soud chtěl sdělit, měl možnost vyjádřit ve svém závěrečném slově.

22. V tomto kontextu je třeba dodat, že Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení dospěl k závěru, že nedostatek protokolu o tom, že z něj nevyplývá, zda bylo uděleno poslední slovo obviněnému podle 217 tr. ř., je za uvedených okolností marginálním pochybením z hlediska přezkoumání mimořádného opravného prostředku, protože z posledního slova se nevyvozují žádné skutkové okolnosti, nejde o důkazní prostředek, ale toliko o možnost obviněného rozvést před soudem své osobní úvahy o své osobě a projednávané trestní věci. Proto, i když takové právo nebylo dodrženo, nezaloží takový nesprávný postup vadu, jíž by bylo nutné prostřednictvím dovolání odstranit nebo napravit.

23. Takovým pochybením nedosahujícím extrémní vady a nemajícím za následek zrušení přezkoumávaného rozhodnutí je i výhrada o nerespektování třídní lhůty uvedené v § 128 odst. 3 tr. ř. pro odročení hlavního líčení za účelem vyhlášení rozsudku, a to i přesto, že rozsudek byl v této věci vyhlášen až za dva měsíce, což je doba mnohonásobně překračující uvedenou pořádkovou lhůtu, avšak i přes tento poznatek uvedené prodloužení nemělo vliv na zákonnost rozsudku nebo předcházejícího řízení (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1998, sp. zn. IV. 106/1998).

24. Pro úplnost je třeba přisvědčit správnosti závěru odvolacího soudu, jenž na obdobnou výhradu obviněného reagoval tím, že jde o lhůtu pořádkovou, jejímž cílem je zájem na zachování výchovného účinku hlavního líčení či veřejného zasedání, a proto její prodloužení nemá žádný vliv na zákonnost rozsudku nebo předchozího řízení, a tedy obviněnému ze stejných důvodů rovněž nevyhověl (viz strany 3 až 7 napadeného usnesení).

25. Nejvyšší soud proto v souladu s uvedenými názory konstatuje, že ačkoli je třeba připustit, že postup soudu prvního stupně nebyl zcela obvyklý a adekvátní složitosti posuzované věci, která nevyžadovala v zásadě ani toto minimální třídní prodloužení lhůty, tím méně pak prodloužení (odročení) na dobu téměř dvou měsíců (od 29. 5. 2019 do 22. 7. 2019), nemá tento postup vliv na věcnou správnost jím vydaného rozhodnutí, ani předcházejícího řízení, vyjma oslabení jeho výchovného účinku a dopadu na obviněného. Doba dvou měsíců se podstatněji nepromítla do výsledku řízení, a proto ve vztahu k ní nelze uvažovat ani o průtazích v trestním řízení ve smyslu ustálené judikatury, které by bylo nutné jakkoli zohledňovat v ukládaném trestu (srov. přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 535/03, nebo ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, aj.). Z těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že ani v tomto porušení ustanovení § 128 odst. 3 tr. ř. nelze spatřovat natolik zásadní nedodržení práv obviněného, které by zavadalo důvod pro zrušení přezkoumávaných rozhodnutí, protože právo na spravedlivý proces je podle názoru Ústavního soudu limitem práva na řádný zákonný proces v tom významu, že ne každá nezákonnost rovná se nespravedlivosti a neústavnosti, ale pouze taková, která vede za uvedených předpokladů k vině obviněného. Také sama zákonnost limituje spravedlivost procesu tím, že nezákonný proces jeho spravedlivost přinejmenším ohrožuje, zejména tak, že nemůže vést ke spravedlivému potrestání pachatele (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2003, sp. zn. III. ÚS 623/2000).

26. Porušením spravedlivého procesu není ani z hlediska námitky obviněného údajné nesprávné hodnocení výpovědi poškozeného, protože soud při zkoumání věrohodnosti poškozeného posuzoval vedle jejího obsahu i výpovědi obviněného a konfrontoval je s dalšími ve věci provedenými důkazy. Měl tak na zřeteli svědecké výpovědi J. M., L. S., L. B., L. K., P. P., L. S., K. Š., jakož i listinné důkazy, a zabýval se i přístupovými záznamy k jednotlivým uživatelským účtům. Všechny z těchto důkazů plynoucí poznatky srovnával se závěry znaleckého posudku z oboru kybernetika, odvětví výpočetní

technika, specializace programové vybavení, počítačové sítě, ochrana elektronických informací, hardware a software (viz strany 2 až 8 rozsudku). Soud vysvětlil, z jakých důvodů obhajobu obviněného na základě vyhodnocení všech těchto důkazů považoval za vyvrácenou, a rozvedl, proč neuvěřil výpovědi svědka L. S. (viz strany 7 až 9 téhož rozsudku).

27. Nejvyšší soud k rozsahu a kvalitě popsaného a soudy provedeného dokazování, v němž neshledal vady, konstatuje, že soudy postupovaly plně v souladu se zásadami stanovenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Protože splnily své zákonem stanovené povinnosti a svá zjištění i úvahy náležitě vysvětlily v souladu s výsledky provedeného dokazování v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí (§ 125 a 134 tr. ř.). V posuzované věci nebyl zjištěn extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy, skutkovými zjištěními a právním posouzením věci, protože učiněné závěry nesvědčí o zjevné absenci srozumitelného odůvodnění rozsudku, ani o kardinálně logických rozporech ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, nebo o opomenutí či nehodnocení stěžejních důkazů, a tudíž napadená rozhodnutí nejsou ani výsledkem libovůle a svévolného přístupu soudů (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1800/10).

b) k právnímu posouzení

28. Soudy se věnovaly v potřebné míře i výhradám obviněného směřujícím proti přečinu, jímž byl uznán vinným, a vypořádaly se s výhradami, že se ho nedopustil, protože to byl on, kdo mohl do e-mailové schránky vstupovat, neboť byla jeho, a tedy po subjektivní stránce není dáno jeho úmyslné zavinění. Vzaly za prokázané, že e-mailovou schránku, adresu a veškerý servis kolem jejího zřízení poškozenému 27. 9. 2006 skutečně založil obviněný, avšak pro poškozeného, aby mu pomohl, protože pro tyto úkony nedisponoval potřebnou IT gramotností, což vyplývá i z obhajoby obviněného. Rozhodné však na rozdíl o tvrzení obviněného, je to, že od té doby v roce 2006 do 17. 8. 2017 uvedený e-mailový účet užíval výlučně poškozený k činnostem souvisejícím s provozem autoservisu. Poškozenému, pokud chtěl tuto e-mailovou adresu použít, pouze umožňoval v případě potřeby nezbytný přístup. Soudy proto uzavřely, že uživatelem uvedené e-mailové schránky byl poškozený, nikoliv obviněný, který si získal přístup k této schránce, tj. k počítačovému systému (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1467/2010, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, sp. zn. 4 Tz 79/2010), a data tam uložená potlačil. Soud uzavřel, že obviněným přístup k této e-mailové schránce byl v posuzované věci získán oprávněně, protože e-mailovou schránku založil na žádost poškozeného, jenž věděl, že zná všechna přístupová data. Obviněný však neměl oprávnění k tomu, aby s touto schránkou mohl nakládat libovolným způsobem a nakládat s ní v rozporu se zájmy poškozeného jako oprávněného uživatele. Obviněný svým trestným jednáním vědomě provedl na této schránce zásahy znemožňující přihlášení a přístup poškozeného k jejímu obsahu [§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], a tedy jednal s cílem způsobit poškozenému problémy a způsobit mu škodu, čímž naplnil znaky přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (srov. body 14. a 15. rozsudku soudu prvního stupně).

29. Nejvyšší soud k těmto v zásadě správným úvahám doplňuje, že přečinu podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo získá přístup k počítačovému systému nebo k nosiči informací a data uložená v počítačovém systému nebo na nosiči informací neoprávněně vymaže nebo jinak zničí, poškodí, změní, potlačí, sníží jejich kvalitu nebo je učiní neupotřebitelnými, a to v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou újmu nebo získat sobě nebo jinému neoprávněný prospěch.

30. Získáním přístupu se zde rozumí takové jednání, které umožní pachateli volnou dispozici s počítačovým systémem nebo nosičem informací a využití jeho informačního obsahu. Nezáleží na důvodu, který vedl k získání přístupu. Potlačením dat jsou případy, kdy data dále existují beze změny, ale pachatel s nimi naložil tak, že je nelze dohledat na jejich původním umístění. Nejvyšší

soud připomíná, že obviněný ve vztahu k těmto objektivním znakům uvedené skutkové podstaty žádné výhrady nevznášel, a to ani v alternativě, jak byla soudem v tzv. právní větě výroku o vině uvedena, a tedy shledána naplněnou. Proto je Nejvyšší soud povinen akceptovat právní závěry v této podobě, protože proti ní.

31. Tzv. e-mailová adresa představuje elektronickou službu spočívající v elektronické poště, která je definována jako telekomunikační služba instalovaná převážně na standardních počítačových sítích, určena k přenosu zpráv mezi počítačovými pracovišti, k ukládání těchto zpráv do paměťových schránek, k třídění a předzpracování zpráv (SMEJKAL, V. a kol. Právo informačních a telekomunikačních systémů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001, str. 39, 40, 205).

32. Každá e-mailová schránka, do níž jsou doručovány zprávy, je chráněna jedinečným přístupovým heslem a samotné e-maily jsou uchovávány na serverech, ke kterým nemají neoprávněné osoby přístup. E-mailová komunikace tak probíhá mezi subjekty, které mají předmětnou e-mailovou adresu, jinak daný typ komunikace možný není. Tato adresa je chráněna heslem, které si každý uživatel volí podle svého uvážení. E-mailovou adresu lze přidělit jen konkrétnímu uživateli, a to na základě soukromé smlouvy s poskytovatelem (providerem). Přiřadit konkrétní osobu k elektronické adrese může pouze provider, a pokud by to učinil kdokoliv jiný, porušil by zákon on i ten, kdo mu data poskytl. Existuje tedy sice propojení mezi adresou a identifikací osoby, a to ve smlouvě mezi uživatelem a providerem, nejedná se však o veřejně dostupný údaj (srov. stanovisko č. [20/2013](#) Sb. rozh. tr.). Každý uživatel musí mít pro příjem zpráv svoji e-mailovou adresu, která identifikuje jeho elektronickou poštovní schránku. Ta je fyzicky umístěna na nějakém internetovém serveru, populární jsou zejména servery, které nabízejí e-mailovou schránku zdarma a s webovým rozhraním (např. Centrum.cz, Gmail, Seznam.cz).

33. V této trestní věci je k e-mailové schránce XY třeba zdůraznit, že i ze sdělení společnosti Seznam.cz vyplynulo, že byla založena dne 27. 9. 2006 z neznámé IP adresy. Aktuálně na zmíněném účtu byl uveden registrační telefon XY (užívaný družkou obviněného), v registračních údajích v položce datum narození je uvedeno 4. 3. 1955, z obsahu e-mailové schránky bylo vysledováno, že účet od jeho založení až do 17. 8. 2017 užíval právě poškozený, na jehož jméno byla schránka od počátku vedena, a po celou dobu nežádal ani o změnu hesla či přístupových práv k danému e-mailovému účtu (viz č. l. 99 až 128). Z hlediska uživatele e-mailové schránky s přidělenou e-mailovou adresou není významné to, kdo je zakládal, tzn., kdo její užívání jiné osobě zprostředkoval tím, že ji na konkrétním serveru zřídil, ale to, kdo je jejím faktickým uživatelem, resp. pro koho byla zřízena. (Jsou známy e-mailové adresy zaměstnanců zřizované zaměstnavatelem).

34. V této věci bylo prokázáno, že uvedenou e-mailovou schránku sice založil obviněný v roce 2006, nikoliv však pro sebe, ale pro poškozeného jako druha své matky tím, že na jeho žádost zajistil u poskytovatele Seznam.cz zřízení této e-mailové schránky. K takovému postupu je vhodné uvést, že je v rozporu s pravidly vyplývajícími ze zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, zrušeného zákonem č. [110/2019](#) Sb., o zpracování osobních údajů, účinným do 24. 4. 2019, protože poškozený, jenž byl fakticky uživatelem uvedené e-mailové schránky, svá data nechránil, naopak je zcela poskytl obviněnému, jenž měl přístup jak k heslu, tak i ostatním zabezpečovacím systémům. Tento zcela naivní přístup pramenící především z neznalosti poškozeného není v daných souvislostech pro posouzení právní stránky trestného jednání obviněného v této věci podstatný, protože poškozený jednal v dobré víře, že obviněný jeho důvěry, kterou mu tím dal, nezklame. Je však rozhodné to, že uvedená e-mailová schránka byla zřízena na základě požadavku poškozeného a právě jemu po celou dobu sloužila, tzn., že poškozený jejím prostřednictvím realizoval svou internetovou poštu (viz např. zpráva Seznam.cz na č. l. 177 a násl.).

35. Záměrem obviněného bylo v reakci na konflikt mezi ním a poškozeným se mu v jistém směru pomstít za to, že poškozený rozhodl o prodeji autoservisu, a proto zasáhl do vstupních dat zadaných

pro vytvoření této e-mailové schránky (v roce 2006) a změnil rozhodné zabezpečovací prvky. Heslo, které je obecným prostředkem k ověření totožnosti (autentizaci) uživatele, jenž je pokládán za oprávněného, pokud prokáže znalost hesla. Bezpečnost autentifikace pomocí hesla závisí na síle hesla a jeho zabezpečení na straně uživatele, během ověřování i na straně systému, který heslo ověřuje. Na straně uživatele je proto potřeba volit vhodné heslo, uchovat jej v tajnosti a zabezpečit proti zjištění cizí osobou či jiným subjektem. Změnil i IP adresu, jíž se označuje číslo, které jednoznačně identifikuje síťové rozhraní v počítačové síti a slouží k rozlišení síťových rozhraní připojených k počítačové síti. Síťovým rozhraním může být síťová karta (Ethernet, Wi-Fi), IrDA port, ale může se jednat i o virtuální zařízení (loopback, rozhraní pro virtuální počítač a podobně). Popsaným zásahem obviněný poškozenému zamezil jakýkoliv přístup do této e-mailové schránky, a tedy i ke své elektronické poště na uvedené adrese, které mu pod původními heslem a IP adresou (jež mu sdělil obviněný po jejich založení) sloužila po dobu deseti let jak k osobním účelům, tak i k jeho podnikatelským aktivitám. Změnil-li obviněný tyto prvky, záměrně tím znemožnil poškozenému e-mailovou schránku užívat, čímž mu současně způsobil i škodu, protože v důsledku toho poškozený nemohl v rámci podnikatelských aktivit reagovat na potřeby klientů.

36. K výhradám obviněného, že se nedopustil přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému podle § 230 odst. 2 písm. b) odst. 3 písm. a) tr. zákoníku z hlediska zavinění, je vhodné uvést, že po subjektivní stránce se ve smyslu § 13 odst. 2 tr. zákoníku se vyžaduje úmysl podle § 15 tr. zákoníku, přičemž postačí i úmysl eventuální [§ 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku]. Soudy shledaly v jednání obviněného úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy že chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákoníkem.

37. Nelze přisvědčit obviněnému tvrzení o nesprávnosti tohoto závěru, protože jak odvolací soud uvedl, obviněný věděl, že uživatelem zmíněné e-mailové schránky je poškozený, pro nějž ji založil a to na jeho žádost s tím, že on to neumí. Proto věděl, že adresa XY pro internetovou komunikaci fakticky patří poškozenému. Pokud s touto znalostí všech rozhodných okolností změnil dne 17. 8. 2017 přístupová data, chtěl poškozenému znepřístupnit e-mailovou schránku, což také učinil, se záměrem, aby ho poškodil. Chtěl, aby poškozený nemohl vstupovat do své elektronické pošty, protože při změně hesla se do ní nedostane, čímž mu znemožnil komunikovat se svými obchodními partnery. Jeho vůle proto směřovala k tomu, aby ohrozil zákonem chráněný zájem [srov. přiměřeně ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. (§ 1-139). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 211]. Pokud jde o vědomostní část úmyslu obviněného, bylo prokázáno, že znal všechny rozhodné okolnosti, protože on byl tím, kdo schránku založil, a věděl, kdo ji bude používat, jakož i to, že kromě toho, že vložil základní data pro její založení, činil tak nikoliv pro sebe, ale pro poškozeného. Jestliže volní složka zahrnuje především chtění nebo srozumění, tj. v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci, bylo rovněž objasněno, že obviněný měl aktivní vztah k zamýšleným nebo uvažovaným skutečnostem, a byla to jeho vůle, která potencovala jeho jednání, jež bylo záměrné a cílené, a tudíž chtěné a směřující k tomu, aby poškozenému znemožnil e-mail používat. Důvodně proto bylo zjištěno, že obviněný naplnil všechny formální znaky přečinu podílnictví podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

c) k subsidiaritě trestní represe a principu ultima ratio

38. Obviněný též poukazoval na malou škodlivost řešeného problémového jednání a jeho ryze občanskoprávní charakter s důrazem na téměř příbuzenský vztah mezi ním a poškozeným, pro který na posuzované jednání neměly být aplikovány normy trestního práva, čímž se dotýkal významu a smyslu zásady subsidiarity trestní represe a v ní zakotvenému principu ultima ratio podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, byť toto ustanovení v dovolání výslovně nezmínil. Je však třeba připomenout, že soudy se možností aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku věnovaly a konstatovaly, že obviněný poškozeného vědomě poškodil, aniž projevil snahu protiprávní stav napravit, a to i s ohledem na to, že profesí byl

policistou, a měl se proto tím více i ve svém soukromém životě vyvarovat protiprávních jednání (srov. strany 8 a 9 rozsudku soudu prvního stupně a stranu 7 usnesení odvolacího soudu).

39. Nad rámec úvah obou soudů je možné k námitkám obviněného dodat, že podle ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Je ovšem nutno zdůraznit, že základní funkcí trestního práva je ochrana společnosti před kriminalitou, a to především prostřednictvím postihu trestných činů, za které jsou považovány takové protiprávní činy, které trestní zákon označuje za trestné a které vykazují znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Jako součást systému společenské a státní kontroly se trestní právo soustřeďuje a omezuje na ochranu před trestnou činností. Byť trestní právo chrání hodnoty a vztahy upravené i jinými právními odvětvími, jeho použití přichází v úvahu tam, kde prostředky těchto jiných právních odvětví k ochraně nepostačují, neboť došlo ke spáchání trestného činu. Při splnění všech podmínek a předpokladů stanovených hmotným a procesním trestním právem je povinností státu přivést pachatele trestného činu k trestní odpovědnosti. Byl-li spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, jak je tomu i v nyní posuzovaném případě, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů (fyzických a právnických osob) poukazem na existenci institutů jiných právních odvětví. Je třeba mít na zřeteli, že smyslem trestního řízení je podle ustanovení § 1 odst. 1 tr. ř. především to, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni.

40. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (srov. stanovisko č. [26/2013](#) Sb. rozh.tr.).

41. Na základě skutkových okolností činu popsanych v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně a dále rozvedených v odůvodnění napadených rozhodnutí lze dospět k závěru, že jde o škodlivý čin, u něhož je dán zájem společnosti na trestním postihu obviněného. Závažnost jednání obviněného je zvyšována tím, že obviněný zneužil své IT zdatnosti k tomu, aby „odříznutím“ poškozeného od jeho e-mailové schránky, kterou si sám bez cizí pomoci nedokázal znovu založit, tohoto vystavil tíživé situaci. Zásadně se však zpronevěřil tomu, že mu obviněný jako faktický uživatel e-mailové schránky důvěřoval. Nebyl natolik způsobilý, aby si sám ochránil přístup ke své

mailové schránce, a ponechal všechna důležitá data a přístupy v dispozici obviněného. Pokud této důvěry a možnosti měnit informace dané do počítačového systému, záměrně zneužil, způsobil následek předvídaný trestním zákonem, a to i v jeho kvalifikované podobě, protože ochromil a zkomplikoval poškozenému pracovní i osobní život v důsledku pozbytí mnoha důležitých kontaktů, resp. přístupu k nim. Nelze přehlédnout, že tímto jednáním zcela cíleně poškodil osobu, která mu od jeho šesti let suplovala otce, a to v zásadě pouze kvůli jedné neshodě v podnikání. Pokud by chtěl dále nakládat s předmětnou e-mailovou adresou a schránkou výlučně jako s vlastní, nic mu nebránilo na to poškozeného předem upozornit a umožnit mu zálohovat si, opsat či jakkoli jinak uložit či jinak si zabezpečit kontakty na své zákazníky, známé atd., což však v souladu se svým záměrem neučinil.

42. Nejvyšší soud ze všech důvodů považoval závěry soudů za správné a z hlediska osoby obviněného lze přisvědčit i tomu, že jako policista měl i ve svém osobním životě ostatním příkladem. Ze všech těchto důvodů lze shrnout, že jde zcela zjevně o čin, u něhož by jiné prostředky nápravy než podle trestního práva, nepostačovaly (srov. I. až II. větu stanoviska č. [26/2013](#) Sb. rozh. tr.), jak soudy zcela správně a v souladu se všemi zákonnými hledisky objasnily a po právní stránce důvodně shledaly, že obviněný naplnil skutkovou podstatu přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku nejen po formální stránce, ale i z jeho škodlivosti pro společnost.

VI. Závěr

43. Nejvyšší soud na základě všech shora uvedených zjištění k dovolání obviněného připomíná, že obviněného výhrady jsou v zásadě opakováním jeho dosavadní obhajoby, na niž soudy nižšího stupně reagovaly a na objasnění obviněným vytykánych skutečností soustředily své dokazování. Již tato skutečnost obvykle vede k závěru o zjevné neopodstatněnosti dovolání, nejde-li o dovolání založené na ryze skutkových námitkách, jež nejsou, vyjma zjištění extrémního nesouladu, způsobilé žádný dovolací důvod založit [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002 (publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2002, sv. 17 pod č. T 408)].

44. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud mohl dovolání a jeho důvodnost posoudit na základě odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí a příslušného spisu, z nichž je patrné, že napadená rozhodnutí ani jim předcházející řízení netrpí obviněným vytykány vadami, podané dovolání jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)